

Chương 658: Thảm Hoạ Công (87) - Ma Vương Xuất Chiến (Số từ: 3670)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:03 PM 25/12/2023

Một kẻ Bất diệt bị ánh sáng xanh tấn công, biến thành tro bụi và biến mất ngay tại chỗ.

"...Cái gì?"

Christina nhìn chăm chăm vào Saviolin Turner với vẻ mặt ngờ ngác.

Christina không hiểu chiến đấu.

Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là cô thiếu ý thức chung.

Saviolin Turner chắc chắn được biết đến là kiếm sĩ hàng đầu lục địa hoặc hiệp sĩ mạnh nhất lục địa.

Nhưng những gì Christina nhìn thấy không thể coi là trận chiến của kiếm sĩ.

***Woosh!**

Những Hào Quang Kiếm màu xanh lơ lửng xung quanh Saviolin Turner đã chứng minh điều đó.

Không, chúng thậm chí còn không có dạng kiếm.

Chúng chỉ trông giống như những hình dạng được hình thành bằng cách ngưng tụ mana thành các cạnh sắc nhọn.

Nói cách khác, chúng có hình dạng hào quang gần giống với 'ngọn giáo'.

Kể từ khi bắt đầu trận chiến, Saviolin Turner chưa từng rút thanh kiếm Tempesta dù chỉ một lần, chỉ chiến đấu bằng cách ném những lưỡi Hào Quang Kiếm.

Hình dáng đó giống một pháp sư hơn là một kiếm sĩ.

Christina biết rõ điều này ở mức độ thông thường.

Những người có thể [Tăng cường sức mạnh ma thuật] là những cá nhân đã đạt đến đỉnh cao của sức mạnh ma thuật.

Nếu họ có thể vượt xa điều đó và tăng cường vũ khí của mình bằng ma thuật, họ được gọi là Master Class.

Đi xa hơn nữa, những người có thể tạo ra vũ khí chỉ từ Hào Quang, một cấp độ mà rất ít người trong lịch sử loài người từng đạt tới, được gọi là Grandmaster.

"Nó thật kì lạ."

Saviolin Turner vừa nói vừa nhìn vào kẻ Bất diệt mà cô không thể dễ dàng tiếp cận và nhìn Christina ở đằng sau nó.

“Tôi đã ở trạng thái được gọi là Grandmaster được vài thập kỷ rồi...”

Khi Saviolin Turner búng ngón tay, những tia sáng xanh va chạm với những kẻ Bất diệt đang cố gắng tấn công cô.

*Bùm!

Với một vụ nổ lớn, một số cánh cổng cùng với những kẻ Bất diệt không thể phản ứng đã biến mất.

"Tại sao mọi người lại tin rằng tôi không thể tiến thêm một bước nào từ trạng thái của 'Grandmaster'...?"

Mùa đông năm ngoái, Ellen Artorius đã thách đấu tay đôi với cô.

Trận chiến đó không trở nên căng thẳng nên chưa biết kết quả.

Tuy nhiên, Saviolin Turner mà Ellen Artorius tưởng tượng lại khác với Saviolin Turner thực tế.

Đó không chỉ là sự khởi đầu của trạng thái Grandmaster.

Cô đã ở cảnh giới đó mấy chục năm, thân thể vẫn trẻ trung như thời hoàng kim.

Thật quá bất cần khi nghĩ rằng cô ấy sẽ đứng yên hàng chục năm, hài lòng với cảnh giới đó.

Cô là một người sống không biết gì ngoài thanh kiếm.

Khi sống, cô nhận ra rằng mình chẳng có gì ngoài thanh kiếm đeo trên thắt lưng.

Lần đó.

Độ tuổi đó.

Người mạnh nhất thế giới, người nghiêm túc nhận ra sự cần thiết của sức mạnh sau Thảm Hoạ Cổng và cống hiến hết mình để hoàn thiện bản thân một lần nữa, không thể giống như trước.

Tại sao một người đạt đến đỉnh cao lại ở yên tại chỗ?

Những người ở đỉnh cao tiếp tục leo lên mục tiêu khác.

Thật là sai lầm khi nghĩ rằng chỉ cần nỗ lực thêm một chút là có thể tiếp cận được cô ấy.

Dù những người bên dưới có siêng năng đột phá và tiên phong để leo lên các cõi,

Đỉnh có thể đã biến mất khỏi vị trí của nó cách đây nhiều thập kỷ, thậm chí có thể còn cao hơn nữa.

Như vậy,

Saviolin Turner đã trở thành một tồn tại mà danh hiệu kiếm sĩ giờ đây thật xa lạ.

Cô không cần một thanh kiếm.

Không phải vì cô không cần kiếm khi cô có kiếm vật lý hay Hào Quang Kiếm.

Đơn giản là cô không cần nó nữa.

Lý do thực sự sử dụng kiếm và chiến đấu đã biến mất.

Saviolin Turner là người đã đạt đến trạng thái tối thượng, nơi mọi thứ cuối cùng đều được kết nối với nhau.

Những người đã đối đầu với Saviolin Turner và biến mất sau khi bị ngọn giáo khó hiểu đó đâm thủng đều là những cá nhân đã đạt đến Master Class.

Ngay cả những sinh vật đó cũng biến mất chỉ sau một luồng Hào Quang.

Ma thuật thao túng tinh thần được Archmage sử dụng cũng hoàn toàn không có hiệu quả.

Huấn luyện chống ma thuật là một phần thiết yếu trong quá trình huấn luyện hiệp sĩ nhằm chống lại ma thuật.

Vì vậy, việc các phương pháp điều khiển ma thuật không có tác dụng với Saviolin Turner, người đại diện cho đỉnh cao của các hiệp sĩ, là điều đương nhiên.

Thanh kiếm không có tác dụng, ma thuật cũng vậy.

Christina nghiêng răng và nói,

"Được rồi... ta hiểu rằng ngươi rất mạnh mẽ. Nhưng ngươi có thể xử lý được mọi chuyện sắp xảy ra không?"

"..."

Toàn bộ lực lượng của kẻ Bất diệt đã tập trung tại khu vực dưới lòng đất này.

Đó là lực lượng lẽ ra phải chiến đấu ở Diane.

Cho dù Saviolin Turner có sức mạnh phi thường đến đâu thì vẫn có những điều không thể xảy ra.

Việc cô bị bao vây bây giờ vẫn không thay đổi.

Như thể một con hổ đơn độc bị một bầy mèo dồn vào chân tường.

Nhưng nếu những con mèo đó tiếp tục tấn công con hổ cho đến khi nó kiệt sức và gục xuống thì con hổ cuối cùng sẽ chết.

Vì vậy, dù Saviolin Turner có mạnh đến đâu, cô cũng chỉ đơn thuần tiến vào lãnh thổ kẻ thù mà không mang theo vũ khí.

Cái chết không thể tránh khỏi của cô ấy có thể bị trì hoãn, nhưng cuối cùng nó sẽ đến.

Sở dĩ Saviolin Turner có thể cầm cự được lúc này là vì bản thân chiến trường có hạn.

Bản thân việc phòng thí nghiệm bị phá hủy sẽ ảnh hưởng đến sự tồn tại của kẻ Bất diệt.

Vì vậy, trận chiến không muốn leo thang vì toàn bộ phòng thí nghiệm có thể bị phá hủy nếu trở nên quá căng thẳng.

Không gian chật hẹp và các kẻ Bất diệt không thể tấn công chính xác vì chúng phải bảo vệ phòng thí nghiệm.

Cho dù Saviolin Turner có mạnh hơn những gì được cả thế giới biết đến đến đâu thì việc cô tự nguyện tiến vào lãnh thổ của kẻ thù vẫn không thay đổi.

Bất chấp lời nói của Christina, Saviolin Turner triệu tập thêm một vài ngọn giáo Hào Quang.

“Người sẽ biết khi thử.”

Trước sự tự tin gần như kiêu ngạo đó, Christina không còn cách nào khác ngoài nghiền răng nghiền lợi.

*Loé!

Với một tia sáng lóe lên, Ludwig xuất hiện trở lại trên chiến trường xa xôi.

Không có kẻ Bất diệt.

“Những con quái vật đang đến!”

Khi sự xuất hiện đột ngột của một đồng minh mạnh mẽ biến mất, cảnh tượng Lực lượng Đồng minh bối rối hiện vào mắt Ludwig.

Sự sụp đổ của Lực lượng Đồng minh sắp xảy ra.

Sự tồn tại của kẻ Bất diệt là quan trọng nhưng không tuyệt đối. Lực lượng Đồng minh có thể chiến đấu mà không cần kẻ Bất diệt.

Tuy nhiên, tinh thần sa sút sẽ khiến mọi thứ sụp đổ như quân domino.

Christina đã sai.

Không, ngay từ đầu cô thậm chí còn không cố gắng tìm ra câu trả lời đúng.

Biết đó là câu trả lời sai, cô đã tuyên bố sẽ làm điều gì đó điên rồ chỉ để trả thù.

Chậm rãi, Ludwig lấy từ trong túi ra một lọ pha lê.

Sau đó, anh mở nắp và uống hết.

“Ugh...”

Đó là một hương vị khủng khiếp được tạo ra một cách nhân tạo mà anh không thể hiểu được nó được tạo ra như thế nào.

Lấy xong chất ổn định, Ludwig thô bạo lau nước dãi trên miệng.

-Gừ!

Ludwig không có quân đội.

Tất cả những gì anh có chỉ là cơ thể của chính mình.

Anh ta không thể lấp đầy khoảng trống mà những kẻ Bất diệt mất tích để lại.

Có rất nhiều điều anh có thể làm với cơ thể khỏe mạnh hơn của mình. Nhưng cuối cùng, việc anh chỉ có một cơ thể vẫn không thay đổi.

Giữa chiến trường tràn ngập tiếng la hét và tiếng gầm quái dị, Ludwig có thể tiêu diệt lũ quái vật trước mặt mình, nhưng điều đó vẫn chẳng liên quan gì đến kết quả của cuộc chiến.

Anh ấy chỉ đơn giản là chiến đấu.

*Bùm!

Với vài bước nhảy, Ludwig lao vào giữa lũ quái vật, tay phải cầm Hào Quang Kiếm, được tạo thành bằng Ma thuật đen.

*Whoosh!

Với một nhát chém xoay tròn liên mạch, một luồng Hắc Hào Quang tràn ra, quét sạch những con quái vật xung quanh.

Ludwig có thể nghe thấy rõ ràng sự kinh ngạc của những người lính từ xa khi họ chứng kiến sức mạnh áp đảo, mặc dù đáng ngại của anh.

Mặc dù vẫn không liên quan đến kết quả của cuộc chiến.

Chắc chắn Ludwig có vai trò trong các trận chiến cục bộ.

Ai đó cầm thanh Hào Quang Kiếm đen như mực dưới dạng đại kiếm sai bước không chút do dự trên chiến trường.

Thay vì rút lui, những người khác lại theo sau khi chứng kiến sự hiện diện áp đảo đó.

Ban đầu mọi người đều không như thế này.

Cả Christina và những người khác đều không thay đổi.

Những ngày tháng mà họ có thể cười đùa và trò chuyện vui vẻ cùng nhau giờ đã trở thành ảo ảnh.

Một số trở thành nhân vật phản diện cần bị giết, trong khi những người khác lại trở thành nhân vật phản diện trong nỗ lực tiêu diệt kẻ ác.

Và Ludwig, người theo dõi tất cả những điều này, cũng đã trở thành một thực thể đang mơ về cái ác của chính mình trong khi tuyên bố phán xét điều gì đó.

Những người họ yêu thương đã đi đến những nơi mà họ không thể yêu thương được nữa.

Những người sống sót đã rơi vào sự tồn tại không xứng đáng.

Nhưng có một điều vẫn không thay đổi.

Đấu tranh vì nhân loại.

Chiến đấu để cứu ai đó.

Bởi vì họ đã không từ bỏ con đường tuyệt đối đó.

Bởi vì họ không thể quay lưng lại với điều đó.

"Kuh...ah...!"

*Bùm!

Anh ấy đã chiến đấu.

Chịu đựng cơn đau rát ở cánh tay phải.

Chống lại cảm giác kỳ lạ khi Ma thuật đen xâm chiếm da thịt và suy nghĩ của anh.

Thậm chí không hề nghĩ đến việc lau đi những giọt máu trong mắt anh.

Ludwig vung kiếm.

"Uwaaaaaa!"

Giống như một con thú bị chìm trong Ma thuật đen, biến thành một kẻ săn mồi đen, lạc lối.

Con thú đen tàn sát lũ quái vật và tiến về phía trước.

Những kẻ Bất diệt đã rời khỏi chiến trường.

Trong khoảnh khắc, tất cả bọn họ đều biến mất.

Phần lớn Lực lượng Đồng minh đều biết kẻ Bất diệt là gì. Ngay cả những người không tin vào tin đồn cũng biết chúng là những đồng minh hùng mạnh.

Chúng biến mất hoàn toàn.

“Ở đâu... Chúng đi đâu vậy?”

Sau khi kẻ Bất diệt được triển khai, tất cả các trận chiến đều được lên kế hoạch với sự tham gia của chúng.

Những kẻ Bất diệt đã thể hiện sức mạnh nhiều hơn mong đợi.

Đó là lý do tại sao, ngay cả đối với những người biết bản chất thực sự của kẻ Bất diệt, không ai đặt câu hỏi về sự cần thiết tuyệt đối của chúng, mặc dù có thể có vấn đề trong quá trình này.

Hãy suy nghĩ sau.

Hiện tại, chúng là cần thiết.

Vì cần thiết nên họ im lặng.

Họ biết đó là điều không nên làm nhưng nó quá cần thiết.

Lực lượng Đồng minh đã công nhận và phụ thuộc vào hiệu quả của kẻ Bất diệt.

Tôi cũng không ngoại lệ.

-Growl!

*Boom!

Đập vỡ đầu một con quái vật bằng một nắm năng lượng ma thuật, tôi chỉ có thể ngậy người nhìn những làn sóng quái vật lao vào khoảng không mà kẻ Bất diệt để lại.

Nó có nhất thiết phải đến mức này không?

Có nhất thiết phải đến mức này không?

Tôi tin rằng ít nhất sự hợp lý tối thiểu sẽ vẫn còn.

Chúng muốn giết tôi và chúng muốn trừng phạt kẻ chủ mưu đằng sau Thảm Hoạ Cổng.

Nhưng chẳng lẽ chúng muốn tôi chết đến mức đột nhiên bỏ rơi mọi người như thế này sao?

Đâu cần thiết phải đi xa thế này?

Dù biết có quá nhiều người đang trông cậy vào kẻ Bất diệt nhưng chúng đột nhiên biến mất.

Đột nhiên, kẻ Bất diệt biến mất, đội quân đang tiến lên do dự, bắt đầu vụng về rút lui.

Với hàng ngàn chiến binh Master Class đang càn quét con đường phía trước và ma thuật hủy diệt mà các Archmage ở phía sau đang trút xuống, sự do dự của quân đội là không thể tránh khỏi.

Đội tiên phong biến mất là điều đương nhiên, họ không còn cách nào khác là phải đi theo.

Họ nghiêng rãng nghiêng lợi tiến về phía trước nhưng cuối cùng chỉ còn lại một thi thể.

Ở những nơi tôi không thể chỉ huy, mặt trận dần dần bị đẩy lùi.

Sự bối rối và giận dữ, gần như buồn nôn, dâng lên từ bên trong, nhưng không hề dừng lại.

Kẻ Bất diệt đã biến mất.

Biến mất.

“Đội tiên phong đã biến mất!”

"Chạy mau!"

Nó rất nguy hiểm.

Kẻ Bất diệt chắc chắn chiếm một phần đáng kể sức mạnh của họ.

Tuy nhiên, trong nguyên tác, trận chiến cuối cùng vẫn có thể diễn ra ngay cả khi không có kẻ Bất diệt, thậm chí không có Titan.

Điều đó là có thể.

Họ chắc chắn có thể làm điều đó.

Sự bốc hơi của kẻ Bất diệt cũng khiến tinh thần của họ bốc hơi.

Các chỉ huy và binh lính đều bắt đầu đưa ra những suy đoán đáng sợ.

“Hắn đã bỏ rơi chúng ta!”

Tinh thần suy sụp lan truyền như một bệnh dịch hạch.

Những người khác theo sau tiếng kêu sợ hãi của người lính bắt đầu xuất hiện.

Điều đó là có thể.

Trận chiến sẽ khó khăn hơn nếu không có kẻ Bất diệt, nhưng không phải là không thể.

Sẽ có nhiều người chết hơn, nhưng họ sẽ không bị tiêu diệt.

Điều đó vẫn có thể thực hiện được ngay cả khi không có kẻ Bất diệt. Trong trận chiến cuối cùng, kẻ Bất diệt có thể đã rời đi, nhưng sức mạnh của Lực lượng Đồng minh là quá đủ. Họ đã đi xa đến mức này với rất nhiều lực lượng còn nguyên vẹn.

Tuy nhiên, kẻ Bất diệt có quá nhiều ý nghĩa đối với liên minh, và sự biến mất đột ngột của nó kéo theo sự phản bội to lớn và tinh thần sa sút nghiêm trọng.

Một khi tiền tuyến bắt đầu sụp đổ, hậu tuyến cũng sẽ theo sau.

Nếu toàn bộ liên minh mất tinh thần và sụp đổ thì đó sẽ là dấu chấm hết.

Toàn bộ liên minh hiện đang tiến lên, bị bao vây bởi lũ quái vật.

Nếu gục ngã, họ sẽ bị nuốt chửng và bị tiêu diệt không còn nơi nào để rút lui.

“Hoàng đế đã bỏ rơi chúng ta!”

Tại một thời điểm nào đó, tiếng la hét của những người lính về sự biến mất của kẻ Bất diệt đã chuyển sang điều này.

Vũ khí bí mật của Đế quốc.

Kẻ Bất diệt đã biến mất.

Điều đó có nghĩa là Hoàng đế đã bỏ rơi loài người.

Trong sự sợ hãi và khủng bố.

Những người đi theo Ma vương bắt đầu xuất hiện trong Lực lượng Đồng minh.

Đó là lý do tại sao những người tin rằng Hoàng đế đã từ bỏ liên minh đều rút lui và la hét.

Không phải Hoàng đế đã bỏ rơi họ.

Không phải Bertus đã bỏ rơi họ.

Nhưng nó không có ý nghĩa gì cả.

Không có cách nào để thuyết phục và lôi kéo những người lính đang la hét vì sợ hãi và tuyệt vọng.

Không còn thời gian để tức giận về cơn điên loạn đã buộc kẻ Bất diệt phải rút lui.

Tuy nhiên.

Nếu họ rút lui như thế này thì mọi chuyện sẽ kết thúc.

Họ đã dựa quá nhiều vào kẻ Bất diệt.

Đó là lý do tại sao khoảng trống mà kẻ Bất diệt để lại dường như lớn hơn thực tế hàng chục lần.

“Tất cả chúng ta sẽ chết! Chấm hết rồi!”

"Chạy mau!"

Không có nơi nào để chạy.

Kêu gào rằng họ đã bị bao vây là vô nghĩa.

Rút lui sẽ chỉ khiến họ chà đạp đồng minh của mình, cuối cùng gục ngã và bị đè chết. Sau đó, làn sóng quái vật sẽ ập xuống và đó sẽ là dấu chấm hết.

Và vì thế.

Khi sự phản bội của Hoàng đế quét qua chiến trường và khiến liên minh rơi vào tình trạng hoảng loạn.

*Krrrrrrrrr!

Bầu trời vỡ vụn.

Những vết nứt đen xuất hiện trên bầu trời.

Không chỉ một mà hàng chục cái như vậy.

Không chỉ trên đầu Lực lượng Đồng minh, mà trên khắp chiến trường.

Những vết nứt như mạng nhện, phóng ra bóng tối, xuất hiện trên bầu trời xanh như một tấm gương vỡ.

"Ah..."

Đó là bầu trời.

Đương nhiên, mọi người đều có thể nhìn thấy bầu trời.

Những người lính ném vũ khí bỏ chạy, vô số siêu nhân không biết phải làm gì và cứ nhìn lại, và những pháp sư nghiêng răng và đồ ma thuật từ phía sau đều sẽ nhìn thấy.

Một luồng ánh sáng đổ xuống từ bầu trời tan vỡ.

Họ nhìn thấy một trận mưa sao băng trút xuống chiến trường.

Đó là một ma thuật đã trở thành chấn thương cho mọi người.

Ngày bầu trời rộng mở.

Đó là lúc mọi chuyện bắt đầu.

Đó là lý do tại sao nó là một ma thuật bị nguyên rửa đối với toàn nhân loại.

“Ma Vương...”

Mọi người ngơ ngác nhìn lên bầu trời và thốt ra những lời đó.

“Đó là ma thuật của Ma vương!”

Những thiên thạch rơi.

Nó đã trở thành một ma thuật tượng trưng cho Ma Vương bởi nhân loại, cho phép tất cả những ai còn nhớ về ngày hôm đó.

Đối với tất cả những người đã chứng kiến ngày hôm đó ở Thủ đô Đế quốc, đó là một ma thuật mang ý nghĩa ngày tận thế.

“Ma thuật của Quỷ vương đang đến!”

Lý do khiến giọng nói của mọi người, la hét khi nhìn thấy ma thuật không khác gì biểu tượng của Ma vương, lại không tuyệt vọng là vì...

"Kwaaagg!"

Bầu trời đang trút xuống lũ quái vật chứ không phải con người.

"Đúng vậy..."

Nếu có việc gì đó phải làm.

Trong tình huống này.

Nếu có việc gì phải làm trước mặt những kẻ đã phản bội và bỏ chạy.

Chỉ có một điều tôi có thể làm.

Tôi cởi mũ ra.

Tôi trở lại hình dạng ban đầu mà tôi đã không sử dụng trong một thời gian.

Với một cặp sừng.

Một Archdemon.

Ở dạng Valier.

Và tôi đã triệu hồi nó.

"Woong!"

—Tiamata trong tay phải của tôi.

—Alsbringer ở tay trái của tôi.

Không cần từ ngữ nào cả.

Mọi người chỉ cần xem thôi.

Tôi không còn có thể là một Ma vương cải trang thành một người lính đơn thuần nữa.

"Oh, oh..."

"Ah..."

Những người ở gần đó bắt đầu há hốc mồm kinh hãi.

Không cần từ ngữ nào cả.

"Woong!"

Ngọn Lửa Tuesday, phản ứng với sức mạnh ma thuật bị đẩy đến giới hạn của nó, bắt đầu xé toạc và đốt cháy những con quái vật đang nóng bừng bị thu hút bởi phản ứng.

Tôi đã chạy.

Hòa vào làn sóng quái vật.

Tôi xông vào, sử dụng toàn bộ sức lực của mình.

Tiamata vàng kim không thực sự cần thiết.

"Woong!"

Sức mạnh hủy diệt tàn khốc tỏa ra từ thanh Hắc Ma Kiếm Tiamata đã xé nát lũ quái vật, và sức mạnh ma thuật màu xanh tuôn ra từ Alsbringer đã nghiền nát chúng.

Và ngọn lửa phát ra từ Ngọn Lửa Tuesday đã mở ra con đường đốt cháy lũ quái vật.

Lời bàn tán về sự phản bội của Hoàng đế biến mất.

“Ma Vương...”

“Ma Vương đã xuất hiện!”

Mọi người bắt đầu la hét về sự xuất hiện của Ma vương.

Và thực tế là có thể có sự cộng hưởng đầy hy vọng như vậy trong từ “Ma Vương” được con người nói ra.

Trong tình huống này, bằng cách nào đó.

Nó cảm thấy thật buồn cười.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỪNG HỘ TÔI QUA:

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading